

И́ца феура́ри

Га́вилса є́сі и́ благодатю, зови́й а́нхентіе: слáва сíлѣ твоей гдн.

О потоки въ богоисне, въ зваконіа, молиткою въблаженне, себѣ оутверди въ, оубежалъ є́сі смѣшена: сладости же по-тока написа є́сі достоинши въблаженне.

Богоисецъ, вѣръ и любовь иже къ вѣдъ возрастивъ, къ горнѣй высотѣ бжестинааго присвоеніа возвысилася є́сі зови́й: слáва сíлѣ твоей гдн.

Бла слóва та рóждшю гавъ знáюще тѣлеси, вонстини вѣдъ вѣрнїи вси именемъ, званіе по коемъ ждо є́стествъ вешеніи приносаче.

Пѣснь 5. ірмосъ:

Ты гдн, мой свѣтъ, въ мірѣ пришелъ є́сі, свѣтъ отъи, обрашалъ изъ мрачна невѣдѣніа, вѣрою воспѣвашыя та.

Близъ сбщыя твоегѡ путь Оче, соблазны, остримъ оумомъ навредиши прешелъ є́сі, и дышевною чистотою.

Житіе твоє свѣтло, и вѣра православна, воздержаніе чудно, растворено слово благодатю а́нхентіе.

Равностію мыслей жизнь прешелъ є́сі, привременна пре-текла, вѣчнымъ же Оче, присно прилагалася.

Оумъ имѣщие права оученіи исполненъ, та пречистла, вѣдъ именемъ вси, и любовью оублажаемъ.

Пѣснь 5. ірмосъ:

Пожръти со глагомъ хваленіа гдн, цркви волеетъ та, ѿ вѣснѣ крьве ѿчишиша, ради милости ѿ ребра твоихъ испекши крьви.

Сна та свѣтла и днѣ показа житіе твоє блаженне, благобрѣзни шонстини ходача, и свѣтильника въ мірѣ жизни слово имѣши.

Дважды.

Подчленіе смерти житіе твоє положивъ, привѣзлиши предѣла мѣдрости Оче, поразумѣвъ, преложилася є́сі къ премѣдрости упогаснѣй.

Бгородиченъ:

Храмъ та бжай и чертогъ знаемъ, стамнъ, и свѣщники, и скрижалъ, имѣщю виѣть написано, За мѣре воплощшего

слово